

Пробачте, діти... Я запізнився...

Василь Сухомлинський

Був холодний січневий ранок. Зривалися сніжинки. З півночі віяв холодний, пронизливий вітер.

Ми прийшли до школи на світанку. В класі було тепло. Ми роззулися й гріли ноги біля грубки.

Задзвонив дзвоник. Ми сіли на місця. Минула хвилина, друга. Вчителя не було. Ми послали Ніну — вона в класі старостою: піди в учительську, дізнайся, чому немає вчителя.

Через хвилину Ніна повернулася й сказала.

— Іван Петрович захворів. Директор школи сказав, щоб ми йшли додому.

— Ура!..—закричали ми всі, невимовно раді.— Ура! Уроків не буде! Вчитель захворів!

Раптом відчинилися двері, й до класу увійшов Іван Петрович. Запорошений снігом, втомлений. Ми завмерли від несподіванки. Сіли, нахилили голови.

Іван Петрович підступив до столу.

— Пробачте, діти, — тихо сказав він.— Занедужав я трохи, та все ж вирішив іти до школи. Запізнився дещо.

Він роздягся тут же, в класі. Сів за стіл, подивився на нас. А нам соромно було підвести очі...